

Fanden i Vold med Esbjerg! Det er jo Kvintessentsen af, hvad der altid siges, saa snart der er Tale om en By, der ikke hører til de gamle Lav. De gamle hænge naturligvis i og sørge for at hindre den unge Bys Udvikling, og særlig er det klart — det vide vi alle —, at naar som helst der sr Tale om Esbjerg, ere de alle enige. De kunne slaas om alt muligt, baade Ribe, Kolding, Vejle, Varde og Aarhus, de kunne være uenige om alt muligt, men saa snart man bare siger: Esbjerg, holde de sammen. Det, der gaar igennem dette Forslag, som det i Reglen gaar gennem alle den Slags Forslag, Jærnbanelovforslag og sligt, er jo, at Jordbruget er forpagtet af Byerne. De have hver sin Egn, og naar der blot er et Taarn midt i Byen, hvorfra man kan se ud til Grænserne af Sognet, hører Sognet med alle de Folk, som der fødes, med til Byen, og det er oprørende og hensynsløst, hvis en Jordbruger kører forbi den By, han er forpagtet til, hen til en anden By. Deraf er Følgen, at uagtet Esbjerg ligger som alle Jordbrugerens Længsel, er det aldeles umuligt, at Jordbrugerne kunne opnaa at komme i en saa direkte Forbindelse som muligt med den, fordi alle de Byer, som skulle passeres paa Vejen, gøre Krav paa, at Jordbrugerne skulle se ind i deres Knejper. Det er i Virkeligheden en Hindring for Udviklingen hos os.

Hvis ærede Medlemmer ville se paa Kortet, vil det være øjensynligt for dem alle, at hele den Egn, der ligger Nord og Vest for Varde, har et naturligt Krav paa at komme ned til deres vigtigste Udførselshavn, og det er harmeligt at tænke sig, at de skulle køre lige ned i Højde med Varde, og derfra dreje ret Øster i omtrent 2 Mil for at køre den Omvej til Esbjerg. Det er irriterende, at det skal ske. Den ærede Forslagsstiller sagde meget betegnende: De ville vel alle indrømme, at enhver By i hele Landet vilde have stillet sig akkurat paa samme Maade? Ja, det ved Gud, de vilde allesammen! Saa snart der er Tale om en Jærnbane, maa den ikke køre forbi, det er der ikke Tale om. Nu har jeg ikke noget imod, at man siger, at det oprindelige Opland hører til Byen. Men Befolkningen tiltager jo dog, Erhvervslivet udvikler sig, og man kan da ikke forlange til enhver Tid at besidde en bestemt Landsdel, og at hele dens Virksomhed skal opretholdes udelukkende til Fordel for denne By. Der maatte dog, naar man regnede det strengt ud, være et vist proportionelt Forhold, i Kraft af hvilket Byerne kunde være berettigede til en

vis Andel, men hvilken Vej de ville gaa med det, der gaar ud over denne Del, eftersom Befolkningen arbejder og udvikler sig ud over det oprindelige, maa de dog selv have Ret til at bestemme. Det er saa meget mærkeligere, at den Kamp skal staa for Vardes Skyld, som — det maa man dog indrømme — Jærnbanernes Udvikling har gavnet denne By i en ganske overordentlig Grad. Den sidder i et rigt Opland, men havde tidligere ikke noget nærmere Sted at hente sine Produkter end Østkystens Havne, særlig Aarhus. Saa fik den Esbjerg Havn og fik derved saa langt nærmere til Havn og fik billigere Fragt over Havet, saa naar der havde været nogen Energi og Foretagelsesaand i den By, vilde den have tiltaget mægtigt. Men det gik der, som det er gaaet i en stor Del af vore Byer, at Handelsstanden nøjedes med at være almindelige Kræmmere, og at enhver Fremgang, enhver Udvikling laa dem fjært. Det er sandelig oprørende, at man nu særlig skal støtte denne By, som havde de bedste Betingelser for at udvikle sig, men som ikke har udviklet sig, hvor Tilstanden snarere er Tilbagegang, og som har givet soleklare Tegn paa sin daarlige Begavelse i denne Henseende.

Jeg kan ogsaa læse noget op, som Trafikminister Ingerslev har sagt. Vi havde kæmpet i 2 Aar og vare komne hen i Slutningen af November 1892, og saa sagde han: „Det klogeste, man kunde gøre i det Forhold, synes mig, er, at man forligtes og søgte ved privat Overenskomst at naa til noget, hvorved begge Sider kunde tilfredsstilles“. Det var ogsaa det, der skete. Vi fik denne Overenskomst om, at Loven skulde have det Udseende, som den har. Nu tvivler jeg ikke paa, at det ærede Medlem har saa stor Indflydelse her i Tinget, at han faar Tinget med sig. Det lader endogsaa til, at det hele skal gaa af uden Udvalg. Men jeg haaber dog i det mindste, at Esbjerg og Egnene deroppe og hele Landbruget og Landbokredsene maa have en Forsvarer i den højtærede Indenrigsminister, saa at han i alt Fald vil beskytte den Ret, der en Gang er givet Indvaanerne her. Og jeg vil sige til det ærede Ting, at det er ikke alene Jordbruget, det gælder om, det er ogsaa hele Fiskerbefolkningen langs Kysten, og endelig maa jeg gøre opmærksom paa, at selv om der kun er faa Sogne, der ikke gaa med til det Forslag, her forligger, er det ikke de Sogne, der burde tages mindst Hensyn til. Det er desuden ogsaa et Hensyn, der i sin Tid blev taget af Rigsdagen